

Nederl. 8788

Leffink

DE DAG

VAN EEN

GENTSCHEN STUDENT,

Eene Photographie naar het leven

DOOR

ALFRED TERLAENEN.

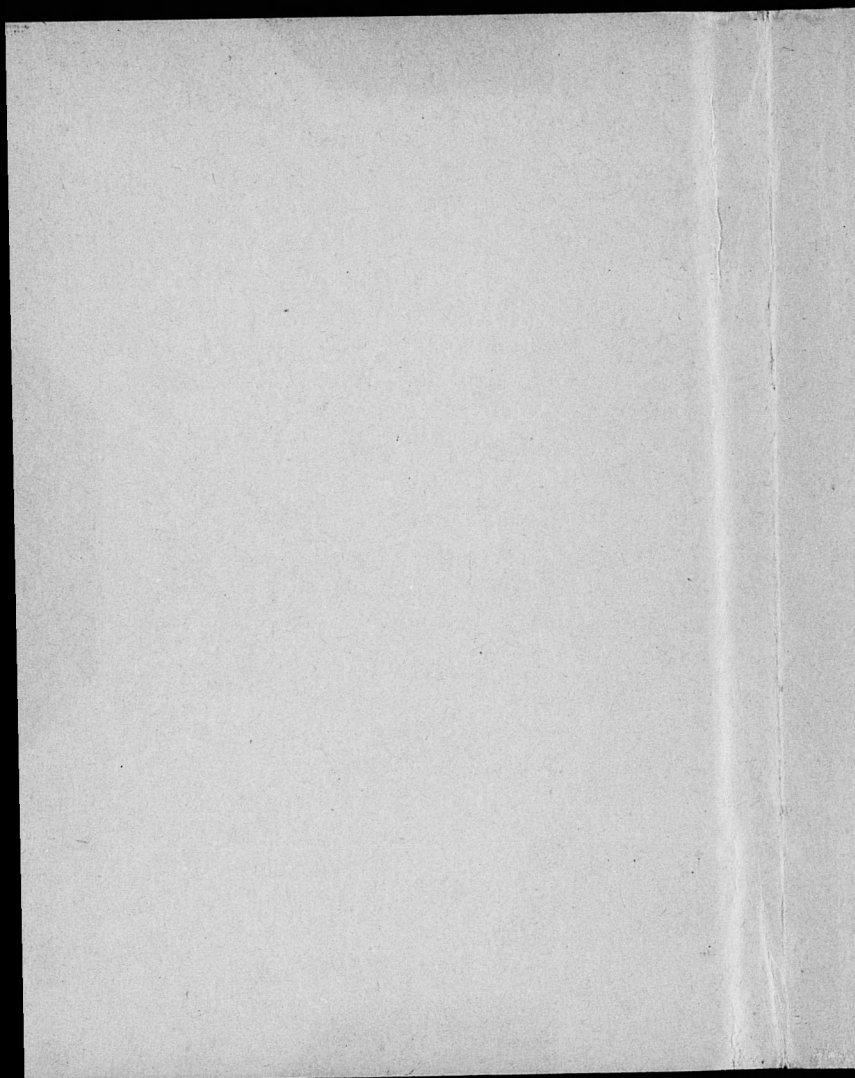

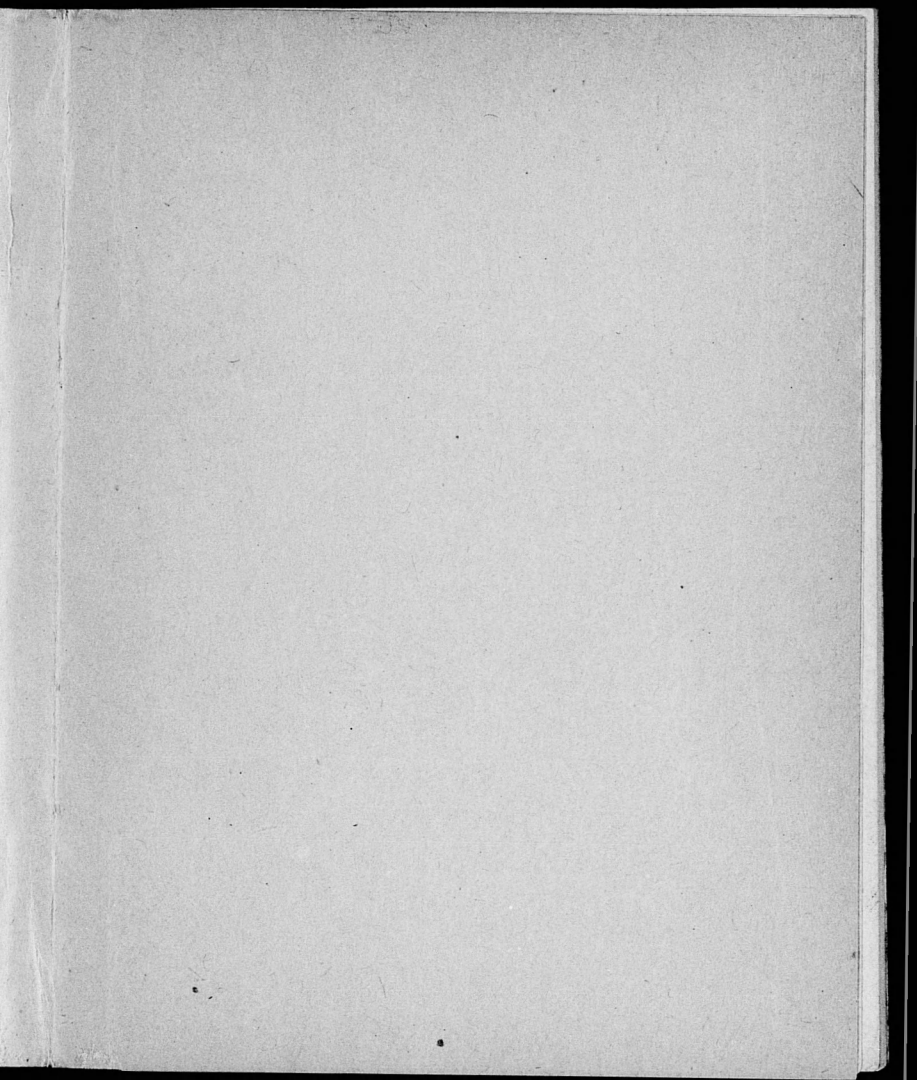
GENT,

BIJ ALLE BOEKHANDELAARS.

1870.

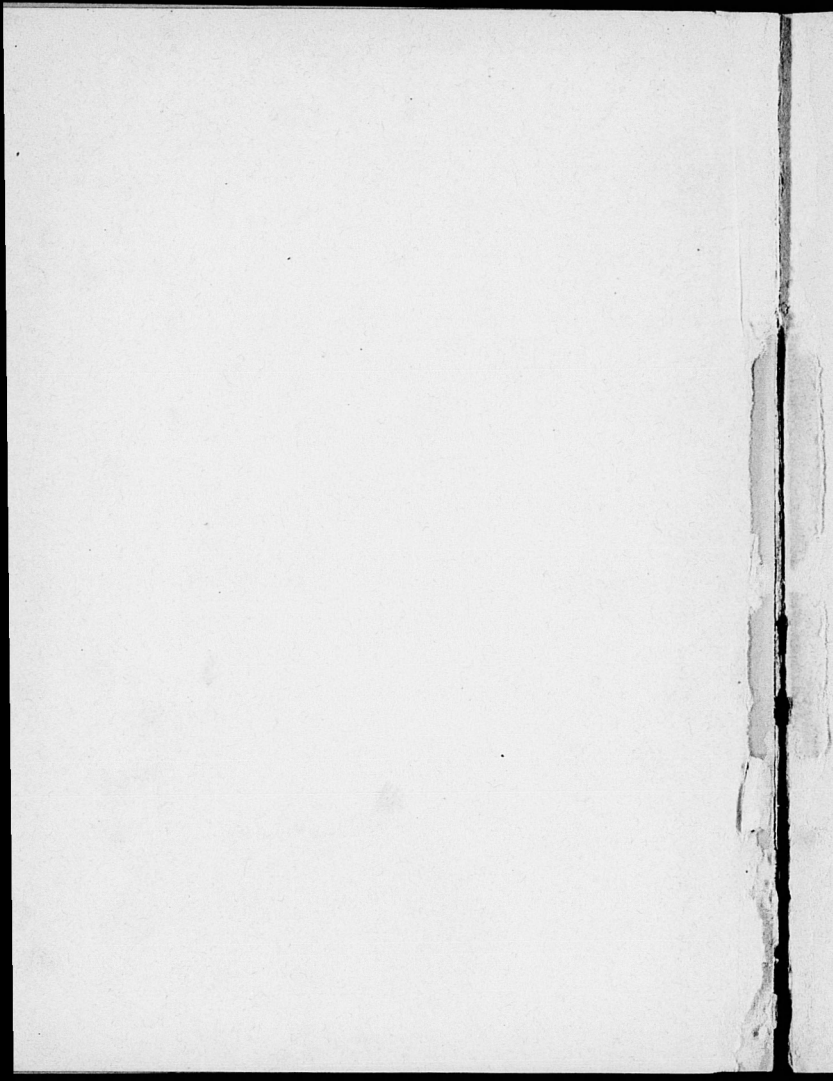
1.

DE DAG VAN EEN' GENTSCHEN STUDENT.

Alfred Gerlaeuer

DE DAG

VAN EEN

1882 oct 100 1/2

GENTSCHEN STUDENT,

Eene Photographie naar het leven

DOOR

ALFRED TERLAENEN.

Les jours se suivent et
se ressemblent.

RIJKSUNIVERSITEIT UTRECHT

0310 8259

BIBLIOTHEEK DER
RIJKSUNIVERSITEIT
UTRECHT.

GENT,

BIJ ALLE BOEKHANDELAARS.

1871.

A

C

den
ver
te
doc
op
sch
hel

Gen

TWEE BRIEVEN ALS VOORWOORD.

Aan den heer Mr. R. K. N. Hiechs, procureur des konings,
te Zoekmaar.

Wel Edel Gestrenge Heer en waarde vriend,

Gij ook zijt vroeger lid geweest van het Gentsche Studentencorps en ik weet dat Gij nooit Uwe Alma Mater hebt vergeten. Het zal dus UEd. Gestr. niet onverschillig zijn te weten hoe wij, studenten van 1870, de heerlijke baan, door onze voorgangers van 1855 zoo luisterlijk ingeslagen, op onze beurt trachten te volgen. In de hoop dat mijn schetsje UEd. Gestr. daarover behoorlijk kunne inlichten, heb ik de eer te zijn,

Waarde Heer en Wel Edel Gestrenge vriend,
pardon! — die deftige Hollandsche titulaturen brengen mijn' Brabandschen kop altijd in de war — :

Wel Edel Gestrenge Heer en waarde vriend,
Uw dienstw. dienaar,

A. M. L. R. VAN ARKEN TERLAENEN.

Gent, 12 Nov. 1870.

Aan freule Gabriëlle v. Hiezigreezed, te Utrecht.

Lieve Freule,

Herinnert gij u hoe wij onlangs te Oostende over Hollandsche en Vlaamsche studenten-toestanden hebben geredekaveld? Wij spraken ook van “ WILHELMINA „ en ge vondt dat ik uwe landgenooten een wat te ruw had behandeld, schoon ge goed genoeg waart om tevens te bekennen dat mijne schilderingen niet zoo ver bezijden de waarheid zijn als sommige recensenten het beweren. Ge weet op welke wijze ik u voor die vleierende betuiging bedankte en hoe ik u beloofde dit jaar eene trouwe beschrijving van het Gentsche studentenleven — althans in mijne faculteit — te zullen geven, welke, meen ik, genoegzaam zal bewijzen dat ik de gebreken der Vlamingen even onbevreesd als die der Hollanders aandurf.

Die belofte vervul ik nu door u de volgende schetsen te onderwerpen. Zeer schoon zijn ze niet, zeker niet, maar bedenk dat ze naar het leven als 't ware gefotografeerd zijn, en, ge weet het, de werkelijkheid is nooit schoon.

Lieve Freule, ik kus u heel ridderlijk de hand — *en attendant mieux* — en blijf

Uw immer trouw verkleefde

ALFRED.

Gent, 22 November 1870.

I. HET OPSTAAN.

Het is zeven ure des morgens, eens kouden nevelachtigen November-morgens. In eene schoone kamer van een huis

in de
slaap-
den g
huilt
eenza

Op
heers
van o
“ wel
tente

Al
dicht
een o
staan

—
zelve
dit o
die o
jong
vaak

En
weën
de s
slap
H

—
moo

A

—

—

in de Veldstraat ligt Alfred op zijn bed uitgestrekt en slaapt als een blok, of, om dichterlijker te spreken, geniet den gerusten slaap der jeugd en der onschuld. Daarbuiten huilt de wind en klettert de regen tegen de steenen in de eenzame nog in den nacht gedompelde straten.

Op eens wordt de stilte, die in Alfred's slaapkamer heerscht, onaangenaam gestoord door het ratelend geluid van een dier foltertuygen welke men goedgevonden heeft “wekkers „ te noemen, doch waaraan de naam van studentengers veel beter zou passen.

Alfred opent één oog, dan het andere, sluit ze weder dicht, opent ze op nieuw, rekt zich geeuwend uit en laat een onverstaanbaar geknor hooren dat nog al weinig opstaan-lust verraadt.

— “Naar den duivel! „ mompelt hij halfuid bij zich zelve, “reeds zeven! Is dat eene manier, de menschen op dit onbetamelijk uur te doen opstaan? Die leeraars! Omdat die ouden zelve niet kunnen slapen, gelooven zij zeker dat jongelui daartoe geen' lust hebben. Aaaach! ik heb zoo'n vaak! „

En daarop legt hij zich op zijne andere zijde en is weldra weêr vast ingesluimerd. Gedurende eenige minuten wordt de stilte alleen door de regelmatige ademhaling van den slaper onderbroken.

Hoor! daar klopt iemand aan de deur.

— “Meniere! „ krijst eene piepende stem in den mooisten Gentschen tongval, “Meniere! „

Alfred wordt wakker en met een' vloek:

— “Eh wel! wat is er? „ vraagt hij knorrig.

— “Meniere! 't es al 'alver achte, Meniere! „

— “Verdeke! ’t Is iets moois!„ roept nu Alfred en springt overeind: “’t is wel, jufvrouw, laat mijn’ koffie klaar zetten, ’k zal dadelijk klinken.„

De jonge student springt eerst uit zijn bed en dan in zijne broek.

— “Brrr!„ spreekt hij bibberend, terwijl hij haastig zijne kousen aantrekt, “een aangenaam leventje op mijn woord; ’t is waarlijk plezierig op dit ongehoord uur, in ’t putje van den winter, uit zijn bed getrokken te worden! maar *enfin!* van den nood eene deugd gemaakt.„

Zonder verdere alleenspraak trekt Alfred zijne kleederen gauw aan en begeeft zich zonder een oogeblik langer te toeven naar zijn salon, waar reeds een heerlijk vuur is aangestoken.

— “Een beetje vuur doet geen kwaad„, denkt Alfred, en hij stelt zich met den rug naar den kachel in de houding van iemand die zijne beenen wil laten braden. Tevens krijgt hij de schel en schudt ze op ergerlijke wijze: het geheele huis dreunt er van en het snijdend geluid weërgalmt zonder einde door den hoekigen trap en de holle portalen.

Een oogeblik later treedt eene reeds bejaarde jufvrouw het salon binnen met een schenkblad, waarop het koffiegereedschap en een paar fransche broodjes in orde staan.

— „*Bonzour, Meniere*„, zegt de oude dame, terwijl zij het blad op een tafeltje nederzet, “’edde gij wel gesloâpen?„

— “Uitmundend, dank u. Maar, zeg eens, jufvrouw Verhooghe, ik hoop niet dat er weërom suikerij in mijn’ koffie is?„

Jufvrouw Verhooghe strekt hare handen naar den hemel uit.

— “ Wel Marickela toch ! „ roept ze met een zeker gevoel van gekrenkte waardigheid, “ ’oe keunde gij da’ toch zeggen, Menier Alfred! Mijne kaffee es van alderieste kaliteit : ’k ’èj ’em zelve bij Sersanders goân ’oâlen, ge weet wel Sersanders, den gruuten kruinierswijnkel op d’ uugpuurte, ge weet wel, nie’ verre van ’et stâdhuus.... „

— “ ’t Is goed „, antwoordt Alfred, onwillekeurig lachend, en stuit met moeite dien Nieuwbrugschen (*) woordenvloed ; “ ’k heb nu geen’ tijd om daarover te harrewarren : ik zal uwe koffie proeven en we zullen zien „.

Jufvrouw Verhooghe vertrekt en de student mompelt bij zich zelve :

— “ Dat leelijk wijf ! Ik vraag het, is dat hier eene woning voor een’ jongen student waar men niets anders dan snapachtige oude vrouwen ontmoet. Als ik denk aan mijn appartement in de Zonnestraat, met die lieve meid aan den toog beneden, daar was het prettig ! En die gekke oom van me moest mij eens juist komen verrassen als de bevallige winkeldochter mij een vlammetje in mijne kamer bracht, een bloot toeval, waarachtig ! En die oude heeft mij gedwongen te verhuizen ! „

Die overpeinzigen, voor Alfred’s oom en Jufvrouw Verhooghe zoo bijzonder vleiend, werden onderbroken door de klokken van den beiaard die op eens voor de 5957e maal, sedert min dan één jaar, het meer dan zaagachtig geworden

(*) De “ Niebrigge „ is de volksnaam van de wijk aan de Neder-Schelde die schier uitsluitelijk, behalve de schoone vóór twintig jaargeopende Keizer-Karelstraat, door arme werklieden wordt bewoond en waar, naar men zegt, het schoone Gentsche straatvlaamsch het *zuiverste* gesproken wordt.

“ *Voici le sabre de mon père* „ met nieuwen onvermoeiden ijver begonnen te spelen.

— “ *Sacrebleu!* het slaat acht ure op het Belfort, 'k zal weêr te laat komen. „

En in aller ijf slokt Alfred koffie en broodjes binnen, grijpt pet en *buward* en vliegt de trappen af.

II. OP HET COLLEGIE.

Ouder gewoonte komt Alfred een kwartier te laat aan de Hoogeschool, hetgeen hem overigens tamelijk onverschillig laat, daar de eerste les, namelijk die van professor Reineke (*), voor het examen niet rekent, en, ik vraag het, waar is de student die zich om dergelijke leergangen bekreunt, vermits hij op het einde van het jaar zijn *certificat de fréquentation avec fruit* (?) wel in orde krijgt!?

Bij het binnenkomen van den onverbeterlijken achterblijver, werpt hem de leeraar een' grimmigen blik toe en schreeuwt op eens met heesch bulderende stem :

— “ *La liberté de la presse, Messieurs!*..... „

Waarna hij met zijn gewoon slepend accent voortdicteert :

— “ *est un des principes fondamentaux..... fondamentaux de notre Constitution..... de notre Constitution* „.

De beste man neemt de volkomen nuttelooze moeite zijn' cursus te dicteeren alsof honderden leergierige studenten aan zijne lippen hingen en met de pen in de hand

(*) Ik moet hier bepaald verzekeren dat prof. Reineke een ideaal persoonage is, samengesteld uit verscheidene trekken door mij en anderen bij velen waargenomen. De verantwoordelijkheid van alle onjuiste toepassingen werp ik derhalve op voorhand van mij af.

gereed stonden de minste woorden uit zijn' mond als orakels op te nemen. Doch onze leeraar eischt zooveel niet. Mits er onder zijne alles behalve talrijke toehoorders een stuk of drie zijn die gebaren alsof ze dictaten hielden, is hij tevreden en dicteert met een geduld en eene eentonigheid die den slapeloosten van alle grijsaarden in slaap zou doen vallen; verbeeld u dus wat het zijn moet met een' jongen student die *volens nolens* op het onfatsoenlijk uur van zeven uit zijn bed wordt getrokken.

Heden is het auditorium van prof. Reineke buitengewoon volgepropt. Op de banken waar witte nummers op de zwart geschilderde leuninggen aanduiden dat er plaats is voor negen en veertig hoorders, ziet men nu niet min dan acht studenten, *rari nantes in gurgite vasto*, die zich op verscheidene min of meer aangename wijzen onledig houden.

Twee jongelui zijn ijverig bezig aan het aanvullen van eenige gapingen in hunne dictaten, wel te verstaan die der leergangen " *à examen* „ : voor hen schijnen de lessen " *à certificat* „ tot niets anders bestemd dan tot het herzien der dictaten van andere leeraars, hetgeen overigens een natuurlijk gevolg is van die belachelijke verdeling der leergangen in twee klassen, de eerste behelzende wat men voor het examen noodzakelijk moet weten, de tweede wat men mag desnoods in het geheel niet kennen : het ware logischer die geheel af te schaffen, want de vakken " *à certificat* „ zijn of wel noodig, en in dit geval moeten ze ernstig onderwezen en aangeleerd worden, of wel overtollig en, waarom dan leeraars en studenten dwingen aan die nuttelooze

studie een' kostbaren tijd te verkwisten, dien zij aan gewichtiger zaken zouden kunnen besteden. (*)

Alleen op de eerste bank zit een blokker, het echte type van een' blokker, een klein manneken, mager, bleek, schuchter, met een' blauwen bril en half versletene kleêren. Zijne ziekelijke oogen zijn bestendig naar den leeraar gewend of althans naar het boek dat vóór hem ligt — een dictaat door een' anderen waanzinnigen blokker in een vorig jaar gehouden. Daarbuiten ziet hij, kent hij niets. En ook, welk hemelsch genoeg, gedurende anderhalf uur gestadig te kunnen vaststellen dat sedert tien jaar prof. Reineke hetzelfde dictaat voorleest zonder dat ZHG. het nuttig schijnt te vinden er één letter, laat staan één woord, aan te veranderen. Dat komt er van, als een man toch overtuigd is dat, wat hij ook doen moge, zijne lessen " *à certifiçai* „ even druk en even gaarne door de verstrooide studenten zullen bijgewoond worden. O, die heerlijke instelling der certificaten !

Een vierde student, met een ontzaglijk pennemes gewappend, schaamt zich niet de meubelen van den Staat in stuk te snijden of door allerlei fraaie opschriften en teekeningen te versieren. Hij is een Vlaming: wees dus op uwe hoede, Franskiljons, want ge weet met welke complimenten de snijzuchtige Vlamingen u vereeren. Doch, *respice finem* : mor-

(*) Meermalen hebben bevoegde oordeelers en bijzonderlijk ons leeraars-corps pogingen aangewend om eene blijkbaar noodige hervorming te weeg te brengen. Wij hooren met genoeg dat de Commissie tot herziening der wetten over het hooger onderwijs de afschaffing der certificaten heeft besloten, en voortaan alle vakken zonder onderscheid " *à examen* „ zullen zijn.

A. T.

gen zit daar een Waal en dan zullen op hunne beurt de Flaminganten afgeranseld worden. En zóó zal het gaan *in omnia saecula saeculorum*.

Nevens den naarstigen houtsnijder zit de jongste der aanwezige studenten, de interessante Emiel, die met zijne blauwe oogen en blonde lokken zoo engelachtig zuiver, zoo volkomen meisjesachtig schijnt dat hij doorgaans bij zijne makers " Mademoiselle Emilie " wordt genoemd. Voor het oogenblik is Mademoiselle in het lezen van een' roman verdiept. Ik behoef er niet bij te voegen dat het eene Fransche novelle is, een dier onzinnige, belachelijk ongezone knoeiwerken die Paul Féval, de Montépin, Ponson du Terrail en *tutti quanti* ons, als 't ware, bij volle karren toezenden.

Niet ver van Mademoiselle Emilie zit weêr een schrijver, ik meen een student die schrijft, maar zijne pen schijnt zoo vlug niet als de anderen, want hij blijft somwijlen minutenlang in zijne gedachten verdiept, krabt zich dan achter het oor, beschouwt de zoldering met onverzettelijke aandacht, kijkt naar de drijvende wolken door het venster, trekt ook nu en dan een zuur gezicht, kortom, ge zoudt zeggen dat hij niet op zijn gemak is, juist alsof hij morgen examen had en bezig was zijn gewetensonderzoek te doen. Kijk eens over zijn' schouder en lees wat er op het papier staat : daar zult ge de uitlegging van het raadsel vinden. Lees :

A LUCIE.

Lucie, autrefois je t'ai vue

Tout émue,

Lorsque tu me tendais ta main

De satin ;

Quand toute tremblante et peureuse,
 Mais heureuse,
Je te serrais avec bonheur
 Sur mon cœur;

Quand tes jolies lèvres de roses,
 D'hier écloses,
S'entr'ouvraient pour un doux baiser
 Parfumé;

O alors, ma douce Lucie,
 Tant chérie,
J'étais sous ton regard radieux
 Bien heureux.

.

Aujourd'hui quand je te salue
 Dans la rue,
Tu me vois à peine en passant
 Froidement.

Il est flétri, de ma jeunesse
 Douce ivresse,
Il a vécu, ce bel amour
 D'un seul jour.

Verzen! en Fransche wanhopige Mussetaden daarbij!
Nu kunt ge de verlegenheid van den rijmelaar begrijpen.
Een ding slechts is wonderbaar, namelijk dat de kerel
bij zulke belachelijke, sentimenteele dweperijen nog niet
razend is geworden.

Wat de twee overige studenten betreft, de eerste rolt
eene vracht sigaretten op die hij straks zal oprooken, en
de andere — Alfred — schrijft.... wat ge doorloopt schok-
schouderend, Mijnheer, wat ge leest misschien lachend,
lieve Freule.

Zoo dus, de professor dicteert, de studenten doen wat ze kunnen om den tijd te verdrijven, en allen geeuwen en vervelen zich om het meest.

Zóó gaat het voort gedurende één uur of omtrent, tot dat eenige eerst nauwelijks hoorbare, dan merkelyk tot een' donder groeiende voetslagen tegen de banken den leeraar dwingen zijne belangwekkende beschouwingen te onderbreken. Hij trekt zijne horlogie uit zijn' zak, bekijkt ze aandachtig; neemt een snuifje en keert zich dan naar de toehoorders — toehoorders is het beleefde woord. —

— “ *Messieurs* „, vraagt hij, als 't ware, op schuchteren toon, “ *est-il déjà l'heure?* „

Koor der studenten: “ *Sans doute, Monsieur! il sonne neuf heures et demie.* „

Nota bene dat het kwaart na negen slaat.

Professor Reineke staat langzaam op, steekt zijn' bril zorgvuldig in zijn' zak, neemt nog een snuifje en plooit zijne dictaten weêr dicht, terwijl hij gedwee de verstrooide studenten verwittigt “ dat zij de overige gevolgen van dit belangrijk grondbeginsel op het volgende college zullen beschouwen. „

Quaeritur welk grondbeginsel dat wel mag zijn? Niemand weet het, de blokker ook niet.

De hooggeleerde is nog niet de zaal uit, of de vermoeide en schier in slaap gewiege studenten verlaten met blijk-bare opbeuring hunne ongemakkelijke houten banken, rekken hunne verstijfde ledematen naar alle kanten uit en pogen door doelmatige beweging hun bloed weêr aan het omlooopen te brengen en de onweêrstaanbare slaperigheid te verdrijven die ze allen heeft overweldigd. Koor van

welluidende geeuwen. Intusschen worden sigaren opgestoken en men schaaft zich om den kachel, want buiten is het erg koud, veel te koud om naar gewoonte het " academische kwartierken „ in den tuin te gaan doorbrengen en te gelijk de rozen en anjeliërs van den Staat zonder wroeging te plunderen. Verscheidene andere studenten treden nu binnen en wisselen met de eersten een halfuid " *bonjour* „ en een' alledaagschen handdruk : het zijn wijze kerels die nutteloos vinden zich om eene les " *à certificat* „ te storen, doch nauwkeurig zorgen dat zij alle colleges " *à examen* „ en bijzonderlijk die van professor van der Borgt bijwonen.

Gedurende eenige oogenblikken wordt er schier geen woord gesproken, want iedereen heeft het veel te druk met zijne sigaar en smaakt met hemelsch genoeg den heerlijken geur van echte gewaarborgde Havannah's te Antwerpen met Werveekschen tabak gemaakt. Langzamerhand worden echter de tongen lossen, en weldra begint een algemeen gesprek waaraan meest al de studenten deel nemen. Het gaat van zelf dat men hier niets anders dan Fransch hoort, al zijn ook alle aanwezige studenten volbloed Vlamingen, behalve een Roemeen die, stil en ingetogen van aard, zijne tallooze sigaretten bedaard blijft voortrooken en zich zeer zelden gewaardigt aan het gesprek deel te nemen. Niets zou dus de anderen beletten zich in hunne moedertaal uit te drukken. Ja maar! studenten in de Rechten — ik weet niet of ik u reeds gezegd heb dat Alfred een jurist is — zijn kleine aristo's welke zich ver boven het *vulgum pecus* verheven achten en voor niets ter wereld van eene iota zouden willen afzien die hen van de gemelde gemeene kudde kan onderscheiden. Welk wraakroepend

schandaal ware het niet hunne edele zuivere lipjes met de onbeschaafde taal van het volk te bezoedelen! *Proh pudor!* Wat, Mijnheer, Vlaamsch spreken!? Maar voor wie houdt gij ons dan? Wij laten die gemeene brabbeltaal aan het gespuis! En daarmede uit. — Die jonge Vlamingen spreken diensvolgens uitsluitelijk Fransch — neen, geen Fransch: de Parijzische “*langue verte*”, door hunne rijke verbeelding merkeliijk verbeterd en vermeerderd, ziedaar hunne lievelingsspraak en, geloof mij, eene spraak welke niet-studenten moeieliijk zouden verstaan. Ik zal derhalve de vrijheid nemen het belangriijk gesprek van Alfred *cum sociis* in ons gewoon Nederlandsch te vertalen, want overigens houd ik gaar niet van den Franschen “*argot*”, die tegenwoordig in de mode is.

— “ Wel, Alfred „, zegt George Walkers, terwijl hij dikke rookwolken uitblaast, “ wat speelt men zondag op den schouwburg? „

ALFRED. “ Weet ik dat? ’k Heb voorzeker wel andere muizenissen in het hoofd. „

GEORGE. “ Maar wat drommel, jongen! ge zijt immers geabonneerd? „

ALFRED. “ Zeker, maar wat zal dat? „

GEORGE. “ Niets, norsche kerel! Toch vind ik het een aardig idee voor een’ student zich op den schouwburg te abonneeren. „

ALFRED. “ En wat wonder ligt er daaraan in eene stad gelijk Gent waar de studenten, zooals een onzer leeraars het zeer juist deed opmerken, geen’ van die verstrooiingsmiddelen vinden die elders zulken slechten invloed op de studiën hebben? ’s Avonds studeer ik nooit, ik kan niet: wat zou ik dan doen? „

GEORGE. “ Wel! wat doen anderen? „

ALFRED. “ Anderen doen hun *staminetje*, drinken pintjes en rooken pijpjes den geheelen avond door. Dat vind ik hoogst vervelend, om niets meer te zeggen. „

GEORGE. “ Ik vind het ook. Maar daar is nu de wereld. Zoudt ge niet denken dat het aangener is met een lief meisje te praten of te dansen dan naar eene afgezaagde opera te luisteren? „

ALFRED. “ Misschien. Ik moet u echter twee opmerkingen doen. De eerste is dat gij, geen liefhebber van muziek zijnde, eene opera natuurlijk vervelend vindt als ge ze éénmaal hebt gehoord of liever gezien, terwijl ik de “ *Africaine* „ of “ *Lohengrin* „ honderdmaal achtereen zou kunnen hooren zonder den minsten zweem van verveling te voelen. De tweede is dat gij een Gentenaar zijt en bijgevolg weinig bekwaam om de stelling van een' vreemden student in de kringen dezer stad te begrijpen. „

GEORGE. “ Hoedat? „

ALFRED. “ Wel, man, moet ik u nog leeren dat de studenten, God weet waarom, hier slecht gezien worden? Herinner u het bal bij Mw. Haelman's. Toen ik haar de toelating vroeg haar mijn' vriend Frans Elsen voor te stellen, zooals ik het met anderen dikwerf had gedaan, heeft zij dit niet geweigerd, alleenlijk omdat Frans een “ onbekende student „ was? Voor u, Gentenaar, en voor mij die door mijne familie- en vriendschapsbetrekkingen zoo goed als een Gentenaar ben, ziet men onze hoedanigheid van studenten door de vingers, maar met onze niet-Gentsche makers gaat het anders, vraag het hun maar. Er zijn natuurlijk eenige uitzonderingen, doch zoo schaarsch dat

zij mijn' regel veeleer bevestigen dan tegenspreken. Men weet het genoeg: natuurlijk diepingewortelde afkeer voor alles wat vreemd of liever niet-Gentsch is, was altoos een bijzondere trek in het karakter der Gentenaars en zal het immer blijven. Wat meer is, sedert eenige jaren schijnt men die ongunstige stemming jegens alle studenten zonder onderscheid ook te willen aannemen en dit zonder de minste gegronde reden te kunnen geven, want ik laat daar al die onbepaalde beschuldigingen van ongebondenheid en katterigheid, met welke men in meest alle landen de studenten vereert, alsof ons gedrag niet duizendwerf fatsoenlijker en betamelijker ware dan dit van die menigte jonge domme kaffers (*), die wij niettemin overal ontmoeten en door allen wel ontvangen zien. Neen, George, indien het zóó voortgaat, zal het leven hier weldra onverdraaglijk worden en de studenten — ik meen de niet-Gentschen — zullen nog gedwongen worden een verzoekschrift naar de Kamers te sturen om de verplaatsing der Hoogeschool naar eene gastvrijere en minder kafferachtige stad te vragen. „

Gelijk alle echte Gentenaars, is George aan zijne geboortestad innig gehecht en de trouwe liefde en instinctmatige hoogmoed die zij hem inboezemt, kunnen alleen vergeleken worden bij zijn' nijldigen haat jegens Brussel

(*) „Kaffer „ heeft in het algemeen nagenoeg dezelfde beteekenis als „Ploert „ of „Philister „, doch wordt alhier meer bepaald gezegd van een' jongen spring-in-'t veld van een' ploert, die meer beslag maakt dan het een' niet-student past, gelijk b. v. een *commis-voyageur*, een landjonkertje of zekere officierkens.

en Antwerpen en zijne grenzelooze minachting voor Brugge en alle andere kleinere steden. Ook voelde hij zich door Alfred's uitval diep gekrenkt en bereidde zich bitsig te antwoorden, ware Emiel niet gelukkig tusschengekomen om met bedeesde stem te vragen :

— “ Is het waar, Alfred, dat Mademoiselle Cilly, de “*chanteuse légère*, „ bij de balloteering van gisteren werd verworpen? „

— “ Ja, jongen, ze is jammerlijk door de mande gevallen ; slechts 42 stemmen tegen 183. Ik ook heb tegen haar gestemd. „

Intusschen heeft George zijn' spijt vergeten. George is een beste jongen en weet niet wat het woord “wrok „ beteekent. Ook neemt hij gretig die gelegenheid waar om zich weêr in het gesprek te mengen.

— “ Gij? „ zegt hij, “gij hebt tegen Melle Cilly gestemd ! Maar ik dacht dat ge op haar verzot waart. Ge placht haar' lof den geheelen dag door aan onze ooren te zingen en het hielp niet uitvluchten te zoeken : goed- of kwaadschiks moesten wij van u zes en dertig maal daags vernemen dat zij de bekoorlijkste actrice in de wereld was !... En nu ! — Nog een beetje en ik ging met eene klassieke aanhaling te voorschijn komen. „

Alfred blijft onbeweeglijk, glimlacht eventjes en antwoordt met loffelijke koelbloedigheid :

— “ Bekoorlijk? Nu ja, 't is een mooi meisje, maar dat's niet genoeg om op het tooneel te mogen treden : Melle Cilly verrukt onze oogen, maar zij verscheurt onze ooren. „

Algemeene lach. Twee of drie studenten die meer gevoel schijnen te hebben in hunne oogen dan in hunne gehoor-

zenuwen, protesteeren met min of meer vuur tegen Alfred's beslissende conclusie en beginnen eene niet onaardige lof-rede ter eere van de beminnelijke zangeres met het noodige bijvoegsel verwenschingen tegen de domheid, de partijdigheid, enz., der abonenten, hetgeen aanleiding geeft tot eene tamelijk lange discussie die ik geen' lust heb hier over te schrijven.

De woordenstrijd is juist ten hoogsten top van hevigheid gestegen, toen August, de blokker, die sedert eenige minuten met een' zijner makkers in een geheim en, naar het blijkt, hoogst belangrijk gesprek is verslonden, het waagt eene schuchtere vraag aan George te richten over de gewichtige quaestie of professor van der Borgt reeds dit jaar, zooals het gerucht loopt, zijn' cursus zal uitgeven. Maar de ongelukkige loopt er leelijk tegen. George, die dadelijk Alfred's zijde had gekozen en met vlamme oogen Mlle Cilly en hare bewonderaars stond af te ranselen, voelde zich zeer onaangenaam gestoord door de dwaze vraag van den blokker en dit nog op het oogenblik dat hij een argument had gevonden welk, dacht hij, zijne tegenstanders zou verpletteren.

— “ Loop naar den bliksem! „ snauwt hij den armen August toe; “ alsof ik *mij* daarover bekreunde! Indien ge 't wilt weten, vraag het dan aan professor van der Borgt zelve! „

Quand on parle du diable, on en voit la queue. De deur gaat open en prof. van der Borgt verschijnt. Gauw worden sigaren en sigaretten ter zijde gelegd, terwijl de studenten ijlings naar hunne folterbanken loopen en hunne pennen vatten, want het geldt hier niet meer een' ellendigen cursus

“ *à certificat* „, maar wel een' zeer belangrijken leergang die de hoofdrol zal spelen op het examen; het geldt hier niet den ouden goedaardigen prof. Reineke, maar wel een' beroemden leeraar die tevens den eerbied en de vriendschap zijner leerlingen weet te verwerven en van hen gedurende de les ernst en oplettendheid kan en mag eischen. Ongelukkiglijk is niemand volmaakt en professor van der Borgt heeft ook zijn gebrek : hij dicteert of liever spreekt zoo buitengewoon snel dat het tevens een kunststuk en eene ware foltering is hem te moeten volgen, en toch zijn de studenten gedwongen zorgvuldig hunne dictaten te houden, want zijn cursus is niet gedrukt en, ondanks het gerucht door August vermeld, heeft niet de minste kans ooit het licht te zullen zien.

De marteling van prof. van der Borgt's toehoorders duurt anderhalf uur, waarna de wreede leeraar aan zijne schier uitgeputte slachtoffers de vrijheid schenkt. Ik hoef er niet bij te voegen met welk gevoel van ontzaglijke opbeuring de gefolterde studenten het einde van hun lijden zien opdagen en de gehate banken verlaten.

De sigaren worden weder aangestoken, de jassen en overrokken dichtgeknoopt en men vertrekt. Zie! daar is iets *ad valvas* aangeplakt.

“ MM. les étudiants sont priés de bien vouloir se réunir en assemblée générale au local ordinaire des séances (*Café Fauconnier*). *mardi* — *Novembre* 18— à 8 1/2 heures du soir.

„ Gand le — *Novembre* 18—.

„ LOUIS WATLET.

„ CH^s VAN DEN BERGH.

„ L. A. RIMNICKY.

„ ORDRE DU JOUR :

„ Concert des étudiants. „

Met hoonend spotgelach wordt de lezing van die convocatie door de juristen begroet.

— “Wie zijn die heeren „, vraagt iemand, “die zich het recht toekennen het Studentencorps bijeen te roepen? „

— “Dien Louis Watlet ken ik niet „, antwoordde Alfred, “maar de anderen wel „.....

— “Watlet is in de “*Arts* „, eerste jaar „, zegt Emiel.

— “Zoo, een groen dus, die pas op de Hoogeschool is en het reeds op zich neemt het corps bijeen te roepen. 't Is prachtig, inderdaad! Van den Bergh en Rimnicky zijn ten minste oude studenten, de eerste in de Geneeskunde, de tweede in het “*Génie* „.

— “Van Rimnicky gesproken „, vraagt schroomvallig Emiel, “heeft hij onlangs geene slechte affaire met eene actrice gehad? „

Met voortreffelijk geveinsde verontwaardiging komt George tusschen.

— “Houd uw' mond, Mademoiselle Emilie! „, roept hij, “geene kwâtongerijen hier. *How shocking!* Waarlijk, ge doet ons allen blozen. „

— “Overigens „, voegt Alfred daarbij, “het is niet Rimnicky, maar wel zijn vriend Cortaszewski die de held van die leelijke geschiedenis was : ik zal u eens bij gelegenheid alles breedvoerig vertellen. Laat ons nu tot de convocatie van die heeren terug keeren. „

— “Eh wel „, herneemt George, “is het niet eene echte schande dat die lui uit de bijzondere scholen en de Geneeskunde zich aan het hoofd van het Corps durven plaatsen? Of zijn wij, juristen, de eerste faculteit, de *primi inter pares* niet meer? Overigens is het mij wel gelijk wat zij zullen

uitrichten. Ik sta tot den dienst niet van den eersten den besten “ polytechniek „ die goedvindt eene algemeene vergadering bijeen te roepen. Ik ga er niet naartoe. „

— “ Wij ook niet! wij ook niet! „ roepen verscheidene stemmen.

— “ Maar, lieve vriend „, doet Alfred opmerken, “ bedenkt toch dat er in ons Corps geen Senaat, geene bestuurlijke commissie bestaat, zoo dat ieder student ontegenzeggelijk het recht heeft eene algemeene vergadering bijeen te roepen „.

— “ En wij hebben het recht die convocatie als niet-geschied te beschouwen en t’ huis te blijven „.

— “ Stellig, maar niettemin zal de vergadering besluiten nemen in naam van het gansche Corps, dus ook in uw’ naam „.

— “ O ja! waarom niet! Maar ge vergeet dat het geene gewoonte van ons is dergelijke inbreuken op onze rechten van vrije studenten te dulden. Herinner u de zaak van het Congres. Wij bekreunden ons weinig daarom en wenschten slechts aan dien boël geen deel te moeten nemen. Welaan, waarom hebben wij van onze onverschillige, onzijdige houding afgezien en tegen de congressisten zulken wakkeren krijg ondernomen? Alleenlijk omdat eene zich algemeen noemende vergadering geen acht wilde geven op ons uitdrukkelijk verlangen dat de faculteit der Rechten in de Congres-commissie door geene afgevaardigden zou worden vertegenwoordigd „.

— “ Hm! die zaak van het Congres is gelukkig vergeten, want ’t is eene leelijke zaak. Ik zou u aanraden, mijn waarde, dat potje maar gedekt te laten : uwe herinneringen zouden slechts tot nieuwe twisten aanleiding kunnen geven en

waarlijk! daar heerscht reeds te veel eendracht in ons Corps. Overigens, neem wel dit in acht dat de Rechten in die zaak eene heel leelijke buis hadden gekregen, waren ons de Geneeskunde en een deel van het “Génie „ niet zoo wakker bijgesprongen : aan hen alleen hebben wij de zegepraal te danken „.

— “ ’t Kan zijn! maar toch was het eene verpletterende zegepraal die voor immer tot waarschuwing zal dienen aan hen die weêrom de rechten onzer faculteit zouden willen krenken „.

— “ Och! zij was zoo verpletterend niet, daar wij onze tegenstanders niet konden beletten het Congres te houden, zoo niet in naam van het geheele Studentencorps, althans in naam der minderheid : ’t is overigens alles wat wij redelijk konden eischen. Maar verpletterend of niet, onze zegepraal, zooals alle anderen van dien aard, zijn hoogst te betreuren, want het waren onze vrienden, onze broeders die wij overwonnen en voor al te langen tijd tot bittere vijanden maakten. Ik gaf er veel om, dat die verwenschte Congres-zaak nooit ware voorgevallen, want zij heeft tweedracht en nijd onder ons gezaaid en, naar het al te duidelijk blijkt, het “*esprit de corps* „ voor lang, zoo niet voor immer in onze Hoogeschool gedood „.

— “ ’t Is mogelijk dat ge gelijk hebt, maar toch ga ik naar de vergadering niet. Wat kan mij dit concert schelen? ’t Zal weêr een mooie “*four* „ zijn, reken daarop „.

— “ Wel, reden te meer om naar de zitting te gaan en hun de hulp van uw vindingrijk vernuft vriendelijk aan te bieden. „

— “ Toe! ge zijt weêr aan ’t schertsen! En gij, gaat gij daar naartoe? „

— “ Stellig, al ware het maar uit nieuwsgierigheid, om te zien hoe die heeren uit dien waarboël van het concert zullen geraken. Intusschen komt ge een sigaar rooken, George? We zouden ook een wat op den Kouter en door de Veldstraat kunnen slenteren. ”

— “ Met genoeg ”.

— “ Nu dan, op marsch. Heeren, tot weêrziens ”.

III. DE STUDENTEN IN HET SLENTEREN. (*)

.
.

IV. KOFFIEGESPREKKEN.

Na hunne wandeling gaan de twee vrienden dineeren, George naar zijn huis en Alfred naar eene dier menigvuldige *table d'hôte's* die men in alle wijken der stad kan vinden en allen dit gemeen hebben dat de kost veel te wenschen over-

(*) Ik zou u breedvoerig kunnen vertellen, lieve Freule, wat George en Alfred gedurende hunne wandeling zagen en deden, maar dit zou mij te ver leiden, en overigens twijfel ik zeer of die lectuur voor jonge meisjes bijzonder geschikt ware; niet dat gij of ik over wat ook zouden hoeven te blozen, maar enfin! *est modus in rebus*, ik meen . . . , neen, ik meen niet: als ge mij niet begrijpt, doe, maar alsof ge 't deedt, 't is om 't even. Ge weet het, studenten zijn rare kerels en soms buitengewoon eigenaardig in hun handel en wandel. Ik zal u dus liever Alfred's slentergangje bij gelegenheid mondelings verhalen, ik beloof het u plechtig: daaraan immers liggen mindere bezwaren, want woorden vliegen en schriften blijven.

A. T.

laat en de prijzen ook, althans in verhouding met de twijfelachtige hoedanigheid der spijzen en de buitengewone opletendheid van den dienst. Waarlijk, ik beklaag ze van harte, de arme jongelui die ergens een abonnement nemen en gedwongen zijn zich gedurende ééne maand of langer met dezelfde wonderlijke dissen tevreden te houden en hun' ziedenden dorst met hetzelfde afkooksel van Campechehout te blusschen. Neen, wijze, praktische jongens, gelijk Alfred, gaan vandaag naar den " *Rocher* ", morgen naar Van Driessche's, overmorgen naar Mottez's, dan naar Van de Putte's of ergens anders, soms ook, als de toestand hunner geldmiddelen het toelaat, naar het " *Hôtel de Vienne* ", of het " *Hôtel Royal* ", waar het beter is, maar duivelsch duur. *Varietas delectat*, heeft de wijze Cicero gezegd, en ik vraag het u, Freule, is het ook niet *uwe* meening dat afwisseling bekoort? Ik ben zeker dat ge zeer verdrietig zoudt vinden, op een bal den geheelen avond door met denzelfden heer, hoe aangenaam ook, te moeten dansen.

Het middagmaal duurt gewoonlijk niet zeer lang, en tegen half drie vinden wij Alfred alleen gezeten aan het lollige venster van den " *Rocher* ", dat op de Brabandstraat uitkijkt. Hij slurpt langzaam een kopje koffie op, rookt een sigaretje en doorloopt half duttend het boeiende " *Journal de Gand* ".

Daar komen twee studenten binnen en gaan zich bij Alfred zetten. De eerste is de bekende Mademoiselle Emilie, altijd even onschuldig en maagdelijk, schoon hij nu eene sigaar rookt, hetgeen nogtans weinig meisjesachtig moest schijnen. De andere echter verdient nader beschreven te worden.

Arthur van der Duin behoort tot een geslacht jongelui welke men de "studenten-mooie jongens" zou kunnen noemen. Arthur is een mooi jongen, hij weet het, hij is er van overtuigd en met eene loffelijke rondborstigheit deelt hij dikwijls aan zijne vrienden en bekenden die overtuiging mede. Jonge menschen van dat slach zijn in het geheel niet zeldzaam: ieder van ons heeft ergens éen' zoodanigen Arthur gezien en toch is er niemand die met *onzen* Arthur kan vergeleken worden. Daarom geloof ik dat het mijn plicht is het nauwkeurig signalement van den "*seul et unique Jean Marie Farina*" aan het publiek mede te deelen.

HAAR: borstelig, zwart en altijd zorgvuldig gekapt.

VOORHOOFD: Vierkantig en terugwijkend.

GEZICHTSHOEK: '66°.

WENKBRAUWEN: zwart.

OOGEN: dito, een lorgnon vóór het rechter oog.

NEUS: plat.

BAARD: een zwartgestreken knevel en dito barbiche.

MOND: groot en babbelachtig.

KIN: iederen morgen zesmaal achtereen geschoren.

AANGEZICHT: met een' duim dik "*poudre de riz*" bedekt.

GESTALTE: 1^m62.

OUDERDOM: onbekend.

BIJZONDERE TEEKENS: 1° verbeeldt zich dat alle vrouwen bij het eerste zicht op hem moeten verliefd worden; 2° draagt doorgaans in den eenen zak eene flesch welriekend water en in den anderen eene geheele apotheek die hij graag op de tafels der koffiehuzen aan de bewondering van het publiek tentoonstelt.

Om niets te vergeten moet ik er nog bijvoegen dat Arthur's kleederen natuurlijk naar de nieuwste mode zijn gesneden, dat hij doorgaans eene sempiterneele buis op den kop draagt en wegens zijn verblindend wit linnen beroemd is. Altijd, zelfs in 't midden van den winter, heeft hij een *gilet en cœur* aan, waaruit *gorgeously* een geborduurd voorhemd in het fijnste lijnwaad springt, *à jour* gewerkt en met rooskleurige zijde gevoerd, en waarop twee prachtige knoppen in diamant of althans in strass prijken. Ge ziet van hier de schrikkelijke verwoesting welke dit verleidend uiterlijk in de harten der jonge meisjes moet te weeg brengen.

Wat men ook altijd zeer wonderlijk vond, is dat Arthur's gilets en jassen, als 't ware, op zijn lijf gegoten schenen en geen menschenoog ooit den minsten plooi op zijn blank *devant de chemise* ontwaarde. Gewis, lang zou men moeten zoeken om in Gent nog een' man te vinden wiens kleëren en hemden zoo voortreffelijk passen. De reden daarvan bleef lang een geheim, tot dat een vriend die aan den mooien Arthur de Duitsche wals wilde leeren, hem onverwachts den arm om 't lijf sloeg en onder zijne hand een vreemd voorwerp ontmoette welk, bij nader onderzoek, een lederen corset bleek te zijn. *Plaudite, cives!*

Alfred en zijne vrienden nemen bij elkander plaats en beginnen eenige *lieux communs* over het weder, het diner, enz., te wisselen, toen Emiel eensklaps roept:

— “Stil! Fred! Arthur! kijkt eens wat lief kind daar uit de Korte Dagstege komt! Ziet! ze lonkt naar ons!”

ARTHUR, *met zelfvoldoening*. “Naar mij, meent ge; ik ken' haar”.

ALFRED, *droogjes*. “Natuurlijk! men weet ook genoeg dat ge onweërstaanbaar zijt”.

EMIEL, *glimlachend*. “ Weet ge wel, Van der Duinsche Adonis, dat het voor ons heel verdrietig is ergens met u te gaan? Ge stelt ons zoo geheel in de schaduw. Alle meisjes die u zien, moeten bepaald op u verlieven en van ons neemt men alleenlijk geene noticie „.

ARTHUR, *zedig*. “ Kom, kom, ge overdrijft altijd, zoo erg is het niet „.

ALFRED. “ Zoo erg niet? ’t Is veel erger! Al uwe vrienden zijn bang voor u. Geen student die van zijn liefje zeker is, als zij u eens heeft gezien. Herinner u George Walkers, den jongen Terhaeghen, Wattignies, Roosburg en ik weet niet hoeveel anderen. *Dies deficiat si velim numerare!....* „

N. B. dat in alle deze gelegenheden Arthur-Adonis van der Duin deerlijk werd gefopt.

EMIEL. “ George Walkers heeft u toch eene slechte poets gespeeld, manneken. Ge weet wel: de schelm liet u door zijn meisje een rendez-vous geven, en toen ge aan de huisdeur kloptet, smeed hij u van uit het zoldervenster een’ geheelen emmer vuil water op het hoofd en vroeg dan heel bedaard wat er van uwen dienst was! „

ARTHUR, *eentigszins gebelgd*. “ ’t Is waar, de kerel heeft mij op gemeene manier beleedigd, maar ge weet dat ik niets heb nagelaten om mijne gekrenkte waardigheid te handhaven: mijne eer is onbevlekt gebleven. „

EMIEL. “ Minder bevlekt dan uwe kleëren in alle geval. Maar ge hebt gelijk: uw gedrag was onberispelijk. Gij hebt George aangeklaagd bij den doorluchtigen Senaat van “ *Gaudeamus igitur* „, omdat ge geene twee getuigen kondet vinden die zich wilden gelasten met de uitdaging. Herinnert gij u nog hoe Walkers zich vóór den Senaat verde-

digde en op welke heerlijke wijze hij u uitschold : “ On-
„ waardig lid van GAUDEAMUS „, riep hij met geestdrift,
„ schande van het vierde *quatriclinium*, wat deedt ge daar
„ op dit nachtelijk uur? wat zocht ge aan die deur, maag-
„ denroover? Ge zegt dat ge een’ brief hadt gekregen,
„ schurk? O ezel! Ik, ik deed den brief opzettelijk schrijven
„ om te zien of ge eerloos genoeg waart om uwen vriend
„ te onderkruipen, slang in mijn’ boezem verwarmd! Het
„ was een valstrik door mij gespannen, om u van verraad
„ te overtuigen, schelm. Gij hebt de heiligste wetten der
„ zedenleer en der statuten van GAUDEAMUS geschonden,
„ schoft, en ge durft nog klagen, wangedrocht! Maar ik
„ vraag het u, *Illustrissimi Senatores Sociorum Gaudeamu-*
„ *sensium*, is het geen hoogverraad jegens het Genootschap,
„ *facinus sceleratissimum laesae Societatis*, op het wild van
„ een’ *consocius* te jagen en dit nog wel op *mijn* wild, op het
„ wild van George Walkers, *praeses tertii quatriclinii?! „*”
ARTHUR. “ Ja, ’t was een mooie grap : ik moest zóó
lachen dat het mij onmogelijk was langer op George boos
te zijn „.

ALFRED. “ En ge deedt wel, want de Senaat had u be-
volen uwe klacht in te trekken en ge weet dat het geene
gewoonte van hem is zijne vonnissen onuitgevoerd te laten;
en daarenboven mag ik u verzekeren dat de Rector bijzon-
derlijk tegen u gestemd was „.

Eene korte stilte. Zij wordt spoedig door Arthur onder-
broken, die het gesprek op iets anders dan zijn’ persoon
wil brengen en aan zijne vrienden een’ jongeling doet
opmerken die met langzaam statigen stap uit de Brabant-
straat komt en zich bereidt de Koeistraat in te slaan.

ALFRED. “ Tiens, tiens ! Frans Elsen te voet ! dat 's toch een beetje erg, *l'homme-vigilante* te voet ! „

EMIEL. “ Laat ons hem roepen dat hij ons dit mirakel uitlegge „.

Er wordt op de ruiten geklopt. Frans kijkt om, keert op zijne stappen terug, treedt het koffiehuis binnen en komt zich afgemat bij zijne vrienden nederzetten.

ALFRED. “ Eh wel, Cies de Vigelantier, hoe komt ge nu te voet, gij die uw leven in vigilante doorbrengt ? „

FRANS. “ Wel, 't is zeer eenvoudig. Ik heb aan de Statieplaats een rijtuig genomen en mij naar het huis van Walkers op den Brabanddam laten brengen en dan was ik van plan eens naar uwent te gaan, Emiel, in de Oranjestraat : het was de moeite niet waard voor zoo'n klein eindeken eene vigilante te nemen „.

ALFRED. “ Waarom niet? Hebt ge Walkers gezien ? „

FRANS. “ Ja, van avond zal hij naar 't GAUDEAMUS komen. Hij heeft het beloofd. „

EMIEL. “ Van gaudeamistiek gesproken, Alfred, vertel ons eens die zaak van Cortaszewski. „

ALFRED. “ Och, Mademoiselle Emilie, wat zijt ge nieuwsgierig! Welnu, luister. Ge weet dat Cortaszewski nog al op vriendelijken voet stond met dat klein actriceken, Mlle Warins. Nu, op eene repetitie had de juffer woorden met den *régisseur*, schold hem uit op ergerlijke wijze en kreeg ten slotte een' klap — ik weet niet meer waar. Tooneel. — Mlle Warins doet als of ze in flauwte ging vallen, de *régisseur* weet niet welk gezicht hij zou trekken, de toehoorders kiezen met geestdrift de zijde van een' der tegenstanders en wisselen een' ruimen voorraad uitgezochte

complimenten. De tusschenkomst van den directeur brengt echter een einde aan het rumoer, de repetitie wordt opgeschorst en iedereen trekt van zijnen kant. Intusschen had iemand Cortaszewski verwittigd — ge weet, hij woont niet ver van den schouwburg, in de korte Meire. De lichtopvliegende Polak grijpt terstond zijne karwats en loopt naar het Theater. Aan de deur ontmoet hij den *régisseur*, pakt hem bij den kraag en zonder verdere omstandigheden vergast hij hem in 't midden der straat op eene mooie vracht zweepslagen. Ongelukkiglijk waren politie-agenten in de nabijheid en die zijn er spoedig tusschengekomen.

EMIEL. “ En dan ? „

ALFRED. “ En dan ? Wel, Cortaszewski kreeg een proces-verbaal te zijnen laste en zal binnen weinige dagen vóór de rechtbank moeten verschijnen : de arme jongen loopt groot gevaar tot drie maanden verwezen te worden, want alles is tegen hem „.

FRANS, *philosophiek*. “ Dat komt er van als men zijn' neus in de zaken van anderen steekt „.

Alfred kijkt op zijne horlogie en herneemt :

— “ Half-vijf. Willen wij eens naar “ *Vienna Tavern* „ de laatste oorlogstijdingen gaan zien ? „

FRANS. “ 't Is zoo vuil weêr ! Indien we eene vigilante namen ? „

Hartlijke lachbuien begroeten dit nieuw blijk van vigilantomanie en de vier jongelui verlaten den “ *Rocher* „.

Vriendelijk koutende trekken zij den Vogelenmarkt over in de richting van den Kouter, waar zich ondanks de koude een zeker getal heeren bevinden die pratende en rookende onder de linden heen en weêr wandelen, alsook dames van

alle slach. Deze echter slenteren niet en vergenoegen zich het Forum van het nieuwerwetsche Gent met meer of min haast en met meer of min "zwier" — *sensu gandavenst* — door te trekken. Dat doen ook onze vrienden, doch worden in hunnen tocht belemmerd door eene bonte kudde dagbladverkoopers, klein en groot, oud en jong, verstandig en dom, vlug en lui, die ze omringen en tevens een wel-luidend koor beginnen, eene tweede editie van het bekende "Lied van de strate".

— "L'INDÉPENDANCE, l'ÉTOILE, l'ÉTOILE BELGE, L'INDÉPENDANCE, édition du soir, l'INDÉPENDANCE. La CHRONIQUE, la JOURNÉE, les NOUVELLES DU JOUR, la CHRONIQUE, Monsieur? VOLKSBLAD, iene cent; VOLKSBLAD, iene cent!!"

Hier wordt een der zangers (?) stouter en steekt zijn blad onder Alfred's neus terwijl hij snijgend piept:

— "L'INDÉPENDANCE, Monsieur? Prenez l'INDÉPENDANCE! Grrrande victoire des Français!"

Alfred is weinig Franschgezind, moet ge weten, en antwoordt wrevelig:

— "Allez au diable! Je me fiche bien des victoires des Français, moi!"

Waarop dadelijk een andere straatbengel hem dezelfde INDÉPENDANCE aanbiedt, terwijl hij overluid schreeuwt:

— "Grrrande victoire des Prussiens!!!"

Daar komen nu twee andere gazettenverkoopers en men-gen hunne schier geheel heesche stemmen met het harmo-nische koor welk sedert eenige maanden den Kouter en de voornaamste straten in de omstreek, als 't ware, in bezit genomen en zenuwachtige liefhebbers van muziek gedwon-gen heeft hunnen weg door afgelegene dwarsstraatjes te zoeken.

— Het VOLKSBELANG, het VOLKSBELANG! gruit nieuws van den orrelog! De GAZETTE VAN GENT, loâtste tijdingen! Revolusje te Parijs! „

— “ Ei wat! Revolutie te Parijs! Geef eens hier! „

Het blad wordt met nieuwsgierigheid doorloopen, terwijl de studenten zich niet weinig verlustigen bij het lezen der onsterfelijke heldedaden van het Parijzische gemeen op het stadhuis, den 31 October 1870. Gustave Flourens die met zijne bevuilde laarzen op de tafel van het bestuur danst en springt en de arme Rochefort door eene bende geestdriftige *voyous* schier in stukken getrokken, verwekken bijzonderlijk den spotlust onzer vrienden, en gedurende eenige minuten hoort men niets dan schertsen en beschimpingen tegen die ellendige naäpers der mannen van '93 gericht. Een brutale bloedhond gelijk Danton zal immers bij verstandige jongelûi meer sympathie vinden dan een dwepende ideoloog aan wien vernuft, moed en wil ontbreken om iets tot stand te brengen en niets anders kan doen dan burgertwisten te zaaien en, zonder het te weten, aan de vijanden van zijn eigen vaderland eene onschatbare hulp te verleenen.

De Fransch-Duitsche oorlog is echter een te brandend onderwerp dan dat zelfs intieme vrienden er lang kunnen over spreken zonder aan het harrewarren te raken. Zóó gebeurt het ook dit maal. Het vuur wordt begonnen door Arthur die op zijne gewone beslissende manier *ex abrupto* verklaart dat hij al de Pruisen naar den bliksem wenscht, en als Alfred hem vraagt hoe het komt dat hij, een voormalige Duitschgezinde, plotselings zoo woedend Fransch is geworden, antwoordt onze jonge Adonis door eene vracht scheldwoorden tegen den heerschzuchtigen koning Willem

en zijn' intrigant van een' Bismarck, " dien alleen kortzichtige domme menschen een' man van genie noemen „. Daarop volgen eenige diepzinnige politieke, geschiedkundige en ethnografische beschouwingen, waaronder sommige zeer aardige historische theorieën, als bij voorbeeld dat " de Elzas vroeger aan Pruisen toebehoorde, en door de laatstgenoemde aan Frankrijk verkocht werd. „ De spreker vergeet zeker dat de Elzas, in 1634 veroverd en veertien jaar later door den keizer aan Louis XIV afgestaan, niet aan Pruisen, maar wel aan Oostenrijk behoorde, en dat overigens het Pruisische koninkrijk slechts sedert 1701 bestaat. Doch de Franschen zijn bekend wegens hunne onwetendheid in alles wat hun land niet raakt, en wat kunnen Franschgezinden doen, zoo niet het voorbeeld, door hunne afgoden gegeven, nauwkeurig te volgen en zelfs op behoorlijke manier te overdrijven? Het besluit van Arthur is dat de Pruisen na Sedan den vrede hadden moeten sluiten en daar zij het niet deden, nu eene goede klopping verdienen, welke zij overigens zeker zullen krijgen.

Maar nu schiet Alfred in woede :

— " Wat! „ roept hij verontwaardigd, " Gij wenscht dat de gehate Franschen zouden zegevieren, gij, een Vlaming, een Gentenaar! Maar weet ge dan niet dat, in geval de fortuin Frankrijk hadde begunstigd, wij tegenwoordig het beleg van Antwerpen in stede van dat van Parijs zouden hebben, dat wij wellicht reeds alle vier met onze nationaliteit op het slagveld zouden bezweken zijn? Hebt ge vergeten wat we vroeger van die roofzieke zuiderlingen moesten lijden? hoe zij ons land verwoestten en ons edelste bloed bij stroomen deden vlieten? — Er is in geheel

Vlaanderen geen plekje grond of het werd tienmaal door ons hartebloed gedrenkt; er is geen steen, geene brok aarde of zij roept om wraak tegen de Walen!.... En gij, Vlaming en Gentenaar, ge wenscht hunne zegepraal, de zegepraal van de eeuwige vijanden van uw land op onze Duitsche stamgenooten, die ons nooit het minste kwaad hebben gedaan en ons reeds tweemaal, in 1814 en in 1815, van de verfoeilijke Fransche dwingelandij verlost! Gij zijt een landverrader! „

Arthur poogt dien onstuimigen aanval af te weren en begint eene hevige Philippica tegen den „intriganten „ Bismarck. Maar nu valt hem Frans wakker te lijf en beweert dat de Duitsche minister een der grootste staatsmannen onzer eeuw is en alle zijne tijdgenooten, ja Cavour zelve, overtreft. Als laatste redmiddel neemt de Van der Duinsche Arthur-Adonis het besluit nu eens den lof der Fransche republikeinen te zingen, in de hoop Emiel, die voor een' *avancé* doorgaat en tot nog toe stilzwijgend is gebleven, tot zijne zijde te trekken.

— „Niet waar, Emiel, „ zegt hij met vertrouwen, „niet waar, Jules Favre is een edel karakter, een ware liberaal, een oprechte staatsman die den eerbied van iedereen verdient?.... „

— „Zwijg, Franskiljon! „ valt hem Emiel droog in de rede en vervolgt dan, Nelusko's woorden in de „*Africaine* „ niet onaardig parodiërende :

“ C'est un FRANÇAIS, je les déteste tous! „

Arthur staat daar nu een weinig verbluft.

Que vouliez-vous qu'il fit contre trois? — Qu'il mourût!
Ou qu'un beau désespoir alors le secourût.

Daar Adonis geen' bijzonderen lust voelt om te sterven, neemt hij zijnen toevlucht naar den "*beau désespoir*."

— "'t Is allemaal zeer mooi wat geluî daar raast,," roept hij in vertwijfeling, "maar dat belet niet dat uwe lieve Pruisen nog een weinig zullen moeten wachten eer zij in de wereldstad geraken: Parijs heeft levensmiddelen voor zes maanden."

EMIEL. "Ge meent voor zes weken?,"

ALFRED. "Eh wel, jongen, ik verzeker u dat Parijs zich vóór 1^{en} Februari '71 zal moeten overgeven."

ARTHUR. "Durft ge wedden van neen?,"

ALFRED. "Zeker! een "*souper gaudéamique*," als ge durft!!,"

ARTHUR. "Aangenomen! Die heeren zijn getuigen."

FRANS. "En nu stel ik voor, hem, die nog van avond één woord politiek zal spreken, in eene boete van vijf frank te slaan en bovendien eene vigilante te zijnen koste te nemen."

V. EENE ALGEMEENE STUDENTEN-VERGADERING.

De zaal Fauconnier is volgepropt: honderd en vijftig studenten zijn opeengestapeld in eene ruimte waar er nauwelijks plaats en lucht voor een honderdtal zou zijn. De warmte is ook verschrikkelijk, alle voorhoofden gloeien, alle aangezichten zijn met zweet bedekt, alle jassen zijn open en alle kelen slokken gretig pint op pint in. Het geraas is waardig van de hitte: men roept, men spreekt, men tiert, men kijft; stoelen worden omvergeworpen, tafels worden met oorverscheurend geluid op den vloer gesleurd,

pinten en glazen worden gebroken, kortom, lieve Freule, 't is een rumoer, waarvan uwe meer bedaarde landgenooten zich maar slecht een denkbeeld zouden kunnen maken.

Dit is het eigenaardig schouwspel welk zich voor de oogen van den nu binnentredenden Alfred ontvouwt, voor zoo veel namelijk de dikke grijsblauwe wolken die uit pijpen en sigaren opstijgen het toelaten. Alfred voelt geen' lust dieper in die zee van damp te duikelen en, daar er geene stoelen meer te krijgen zijn, blijft hij wijselijk dicht bij de deur op den toog zitten. Een voorzichtige veldheer zal immer vóór den slag aan den aftocht denken.

Aan het andere einde der zaal zitten achter een tafeltje de drie studenten die de vergadering bijeen hebben geroepen, de heeren van den Bergh, Rimmicky en Watlet. Deze laatste, die een nieuweling is en zich voor de eerste maal van zijn leven in eene studenten-vergadering bevindt, ziet er lekker verbijsterd uit en schijnt de verwaandheid bitter te betreuren die hem bewoog de convocatie de eerste te ondertekenen, want hij zou nu de beraadslaging moeten openen en daartoe ontbreken hem én kracht én moed. Zijne collega's krijgen echter medelijden met den ongelukkigen *conscrit* en na elkander gedurende eenige oogenblikken geraadpleegd te hebben, staat van den Bergh op en vat de schel. Na tien minuten bellens gelukt hij er in zich te doen hooren en genoeg stilte te bekomen om de zitting te openen.

Hier moet ik doen opmerken dat alle beraadslagingen in het Fransch geschieden, hetgeen onvermijdelijk is in een Corps waar men op ruim 450 leden nagenoeg 200 Walen en vreemdelingen telt die geen woord Vlaamsch verstaan. Men discuteert dus in het Fransch en daar ik die taal niet

bijzonder liefheb — gij wel, lieve Freule —, zal ik maar zoo vrij zijn de debatten te vertolken.

De heer van den Bergh opent de zitting en noodigt de vergadering uit een' voorzitter te kiezen.

Gewoel en getier. Verscheidene namen worden voorgesteld, doch onmogelijk iets te verstaan. Na een kwartieren kan men eindelijk weten dat de meerderheid wenscht dat de heer van den Bergh het voorzitterschap zou behouden.

DE HEER VAN DEN BERGH. "Mijne Heeren! ik dank u voor dit blijk van vertrouwen, doch op ééne voorwaarde neem ik het voorzitterschap aan, namelijk dat ge allen de goede orde!!... (De stem van den spreker wordt door uitbundige toejuichingen gesmoord.) Het woord is aan den heer Rimmicky om eene gewichtige mededeeling te doen."

De heer Rimmicky leest een langwijlig verslag waaruit blijkt dat verscheidene gevraagde artisten hunne medewerking om verschillende redenen hebben geweigerd en bijgevolg de heele concert-zaak groot gevaar loopt in het water te zullen vallen. Eindelijk deelt de spreker mede dat de voorloopige commissie haar ontslag geeft en verzoekt de vergadering eene definitieve commissie te benoemen, samengesteld, *more majorum*, uit drie afgevaardigden voor de Letteren en Rechten, drie voor de Geneeskunde en Wetenschappen en drie voor al de bijzondere scholen. (Toejuichingen en protestaties.)

Een student in het "Génie" springt op eene tafel en schreeuwt met eene stem als een donder dat de bijzondere scholen zooveel afgevaardigden moeten hebben als de vier faculteiten te zamen, dus zes in stede van drie.

Sch
neme
De v
gen,
brek
onde
wat o
is te
stukl
een' z
tafel
mele
weg
lucif
genh
—
" inc
" slu
" Ee
Sp
vóór
Sp
Sp
Sp
stell
St
Ar
De
sede
dan

Schrikkelijk gewoel. Vier sprekers staan te gelijk op en nemen stoutweg het woord zonder zich aan iets te storen. De ongelukkige voorzitter poogt vruchteloos ze te doen zwijgen, terwijl hij van den anderen kant de talrijke onderbrekers tracht tot bedaren te brengen. Doch sprekers en onderbrekers blijven allen *saevis immoti in undis* en alles wat de tot wanhoop gebrachte van den Bergh kan uitrichten is te bellen zoo hard hij kan, zoo hard zelfs dat de schel in stukken vliegt. Nu echter heeft hij een' goeden inval, krijgt een' zwaren luciferspot en slaat er mede zoo geweldig op de tafel dat acht pinten op den vloer of op de studenten tuimelen. De verwarring door die onverwachte begieting te weeg gebracht en het alles verdoovend gerucht van den luciferspot geven aan den voorzitter eene uitstekende gelegenheid om zich te laten hooren.

— “Mijne heeren! „ schreeuwt hij in vertwijfeling,
„ indien ge niet stiller wordt, zal ik de zitting moeten
„ sluiten „.

Eenige stemmen: “*Tant mieux!* „

Spreker A. “Wij van de faculteiten zullen ons nooit
vóór de bijzondere scholen vernederen „....

Spreker B. “Mijne Heeren, 't is eene onrechtvaar..... „

Spreker C. “Waarom zou men..... „

Spreker D. “'t Is hetgeen ik de eer heb u voor te
stellen. „

Stemmen om den kachel: “Zwijgt! „

Andere stemmen: “Aan de deur, de onderbrekers! „

De voorzitter is heesch geworden. Reeds is de zitting sedert één uur geopend en men heeft nog niets gedaan dan elkander uitschelden. Er moet noodzakelijk een einde

aan komen. Van den Bergh springt ook op eene tafel, vat een schrikinboezemend *six-pence* en slaat er mede op zulke vervaarlijke wijze dat de schier verdoofde studenten eindelijk goed vinden een beetje te zwijgen, daar overigens de kelen van velen allen dienst beginnen te weigeren.

— “Mijne Heeren „, begint de voorzitter, “verscheidene voorstellen heb ik gehoord : ik verzoek u ze te willen bepalen „.

Een min of meer beschonken student komt zich vóór de tafel plaatsen waar de voorzitter zetelt en neemt het woord :

— “Wie is hier voorzitter? „ vraagt hij ernstig.

Zoo'n begin belooft veel. Ook kunnen de studenden zich niet weêrhouden van 't lachen te schateren, hetgeen overigens den spreker niet stoort, daar hij voortgaat met grimmige stem te vragen wie er voorzitter is. Van den Bergh echter wordt van lieverlede boos en dreigt den wandelaar in 's Heeren wijngaard de deur uit te doen wandelen, terwijl eenige stemmen reeds ook : “*A la porte!* „ beginnen te roepen. Doch onze spreker laat zich niet zoo gemakkelijk bang maken. Met loffelijken heldenmoed stelt hij zich in verdedigingspostuur en noodigt hen die “*A la porte!* „ roepen schimpend uit eens te verzoeken de handen aan zijn lijf te slaan. Daarop volgt natuurlijk een tooneel, welk nagenoeg een half-uurtje duurt. De voorzitter belt en dreigt, de beschonken student vloekt overvloedig en daagt iedereen uit, de vergadering lacht, roept en tiert, terwijl sommigen zich voor goed boos maken en eischen dat de heldhaftige bier-liefhebber dadelijk worde verwijderd. Eindelijk gelukken eenige vrienden erin dezen laatste te doen zwijgen. Toch kost het nog veel moeite de goede orde een weinig te herstellen.

Nu echter begint dit alles Alfred ergerlijk te vervelen, en hij vraagt het woord.

— “ Mijne Heeren „, zegt hij, “ ik verzoek u zonder verdere discussie tot de stemming te willen overgaan; het is nu reeds half-elf en indien het op die wijze voortgaat kunnen wij hier nog tot morgen zitten „.

Eenige nieuwelingen die heel fier zijn sedert zes weken niet meer onder het hooge toezicht van hunnen schoolmeester te staan, vallen den spreker driftig in de rede en schreeuwen gelijk echte schoolbengels die zij steeds zijn :

— “ Des te beter! des te beter! *Wij* zijn vrij! *Wij* hoeven niet op een vast uur t’huis te zijn! „

Alfred kijkt minachtend op hen neêr :

— “ Die groenen! „, zucht hij. “ Wat die ellendige *cons-crits* toch durven! Ach! waarom is er hier geen noviciaat?! „

En dan zich naar zijne makkers Emiel en Frans keerende :

— “ Komt, vrienden „, vervolgt hij, “ ’k heb er genoeg van. Laat ons naar de vergadering van GAUDEAMUS gaan. „

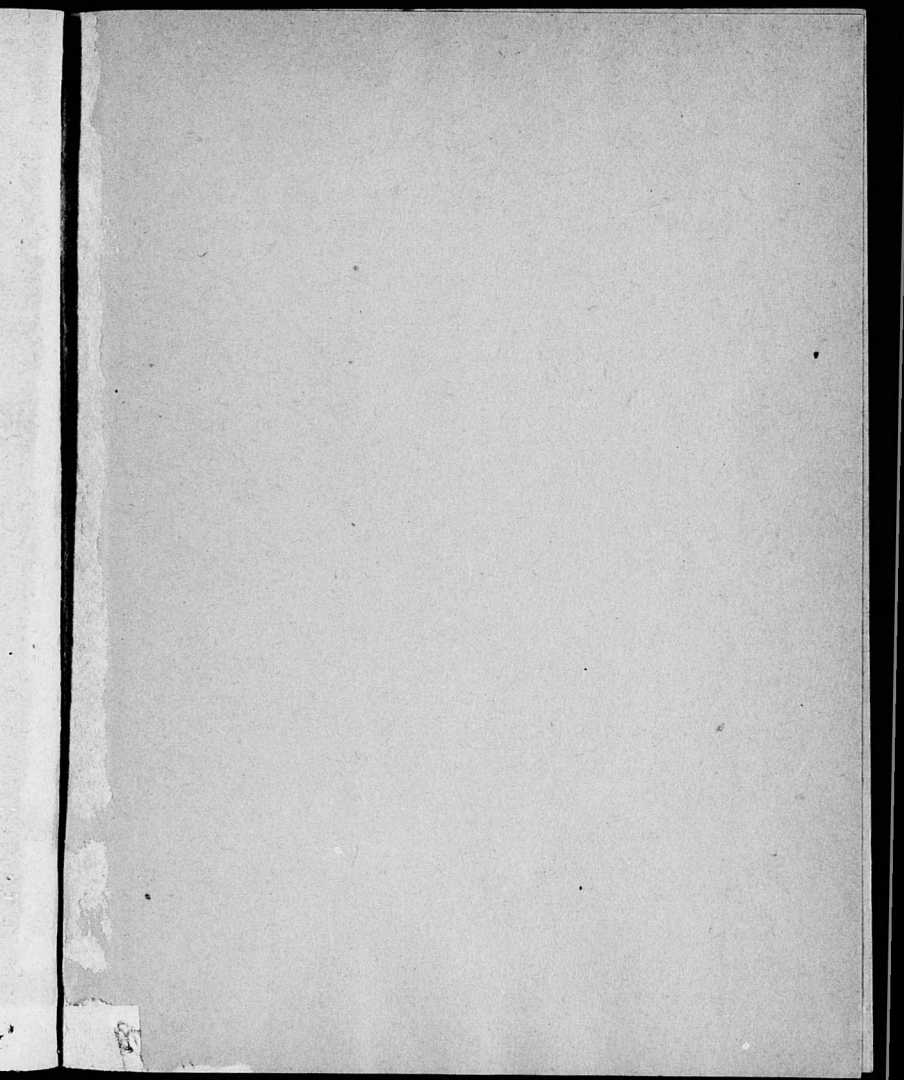
.....

Wat er op de zitting van GAUDEAMUS voorviel, lieve Freule, zal ik niet wagen te beschrijven, daar de leden van dit doorluchtig genootschap niet graag zien dat men zich ongevraagd met hunne bijzondere zaken bemoeie en, ge begrijpt het, ik heb hoegenaamd geen lust met den *Illustrissimus Senatus* ruzie te krijgen. Het zij u dus genoeg te weten dat tegen half-twee Alfred weêr op zijne kamer komt na zich bij zijne vrienden uitstekend vermaakt te hebben.

Tien minuten later is hij in zijn bed en slaapt zachtjes in, onschuldiger dan ooit.

Dit wensch ik u ook, lieve Freule, dit wensch ik u ook, Wel Edel Gestreng Heer Procureur des Konings, en u allen die zoo goed zult zijn dit schetsje te doorloopen. Moge het lezen van mijn stukje u eene goede dosis morphine sparen.

Gent, November 1870.

Rijksasiel „Veldzicht“
te Avereest.

NO